

Sygn. akt II Kp 127/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2014r.

Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Jawor

Protokolant: Kasjana Kaszyńska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Dzierżoniowie Elżbiety Gastolek

po rozpoznaniu w sprawie o czyny z art. 284 § 2 k.k.,

na skutek zażalenie pełnomocnika J. S.

w przedmiocie umorzenia dochodzenia

na podstawie art. 465 § 2 k.p.k. w zw. z art. 329 § 1 k.p.k.

postanowił :

nie uwzględnić zażalenia pełnomocnika **J. S.** z dnia 31 stycznia 2014r. na postanowienie Prokuratury Rejonowej w D.z dnia 31 października 2013r., w przedmiocie umorzenia dochodzenia i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 31 października 2013r. Prokuratura Rejonowa w D. umorzyła dochodzenie w sprawie o przywłaszczenie przez członka Zarządu Koła (...) w Niemczech w dniu 9 grudnia 2007r. w L. powierzonego mienia w postaci pieniędzy w kwocie 3.464,56 zł pochodzących ze sprzedaży tusz i skór dzików ustrzelonych w trakcie polowania zbiorowego nr (...), organizowanego przez Biuro (...) ze Ś., tj. o czyn z art. 284 § 2 k.k., z uwagi na brak danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożyła w ustawowym terminie pełnomocnik zawiadamiającego o popełnieniu przestępstwa J. S.,

w którym zakwestionowała zasadność wskazanego orzeczenia w całości i wniosła

o uchylenie postanowienia i ponowne rozpoznanie sprawy. Postanowieniu zarzucono błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegających na przyjęciu, iż brak jest danych dostatecznie uzasadniających podejrzenie popełnienia czynu zabronionego, podczas gdy dowody zgromadzone w niniejszej sprawie ponad wszelką wątpliwość wskazują, iż nastąpiło przywłaszczenie pieniędzy w wysokości 966 euro, stanowiących równowartość 3.464,56 zł, pochodzących ze sprzedaży tusz i skór, dzików pozyskanych w trakcie polowania zbiorowego nr (...), organizowanego przez Biuro (...) ze Ś.. W uzasadnieniu zażalenia wskazano, iż polemika z zaskarżonym postanowieniem jest w istotny sposób utrudniona, a wręcz niemożliwa ze względu na brak uzasadnienia zaskarżonego postanowienia. W ocenie skarżącej okoliczność, iż na polowaniu z udziałem tzw. myśliwych dewizowych doszło do sprzedaży im tusz zwierzyny oraz skóry dzika, została potwierdzona przez W. G. i W. K., którzy byli obecni przy czynnościach ważenia tusz dzików. Jak podniesiono w uzasadnieniu zażalenia niewątpliwie, co wynika z zeznań J. S., otrzymał on od tych myśliwych 960 euro, które to przekazał Prezesowi Zarządu Koła (...) – A. T.. Nie ulega również wątpliwości,

w przekonaniu skarżących, iż w świetle materiału zgromadzonego w niniejszej sprawie, pieniądze te nie zasiliły kasy Koła (...), zaś sam Prezes Koła (...) zaprzecza okolicznościom, które, zdaniem skarżącego, w świetle dowodów czynią jego zeznania w sensie dowodowym bezwartościowymi.

Prokuratura Rejonowa w D. przekazując powyższe zażalenie do rozpoznania Sądowi, wniosła o jego nieuwzględnienie podnosząc, że

przeprowadzone postępowanie nie dało podstaw do uznania, iż doszło do przestępstwa. Ponadto wskazano, iż w uzasadnieniu zażalenia skarżący nie wskazał na nowe okoliczności, które dałyby podstawę do podjęcia postępowania, a jedynie zawarto polemikę z oceną zgromadzonego materiału dowodowego.

Przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. popełnia ten kto przywłaszcza sobie powierzona mu rzecz ruchomą. Jest to kwalifikowany typ przywłaszczenia zwany sprzeniewierzeniem. Przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby się było jej właścicielem. Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu. Natomiast bezprawne zatrzymanie cudzej rzeczy, a nawet jej używanie, chociażby w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale bez zamiaru zatrzymania na własność, nie stanowi przestępstwa przywłaszczenia. Nie wystarczające jest zatem samo rozporządzenie cudzym mieniem, konieczne jest, aby sprawca chciał je zatrzymać bez prawnego tytułu.

Zażalenie pełnomocnika zawiadamiającego J. S. o popełnieniu przestępstwa, w ocenie Sądu nie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza zgromadzonego w toku postępowania przygotowawczego obszernego materiału dowodowego nie pozwala na postawienie komukolwiek zarzutu dokonania przestępstwa opisanego w art. 284 § 2 k.k., w szczególności P. T.. W toku przeprowadzonych czynności przesłuchano świadków mogących mieć wiedzę odnośnie przedmiotu toczącego się dochodzenia, tj. członków ówczesnego zarządu Koła Łowieckiego (...) w Niemczech, myśliwych oraz członków koła, pracownicę biura pośredniczącego w organizacji polowań międzynarodowych oraz biorących udział w przedmiotowym polowaniu holenderskich myśliwych. Ponadto Zgromadzono obszerną dokumentację m.in.

w postaci protokołów i sprawozdań z przeprowadzonych polowań, protokołów przeprowadzonych kontroli przez organy zwierzchnie, faktur VAT. Wbrew twierdzeniom skarżącego, W. K. nie potwierdził faktu przekazania P. T. przez J. S. pieniędzy, albowiem zeznał, że „osobiście nie widziałem komu S. przekazał te pieniądze. Dla mnie to było oczywiste, że przekazał je T.. Nie podejrzewam T., aby te pieniądze zabrał dla siebie. Na pewno przeznaczył je na rzecz i dobro koła” (karta 207). Mając powyższe na uwadze przyjmując nawet (na co nie ma niepodważalnych dowodów), iż doszło do przejęcia przez P. T. rzeczoney kwoty pieniędzy, nie zostały one (jak wynika z cytowanych powyżej zeznań świadka) zabrane w zamiarze zatrzymania, a zostały przeznaczone na rzecz koła. W tym miejscu zatem należy podkreślić, że, jak już omawiano powyżej przywłaszczenie wymaga działania w zamiarze bezpośrednim kierunkowym postąpienia z cudzą rzeczą (lub prawem majątkowym), tak jakby się było jej właścicielem. Sprawca przywłaszczenia musi więc zmierzać do zatrzymania cudzej rzeczy lub innego mienia (prawa majątkowego) dla siebie lub innej osoby bez żadnego do tego tytułu. Natomiast bezprawne zatrzymanie cudzej rzeczy, a nawet jej używanie, chociażby

w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, ale bez zamiaru zatrzymania na własność, nie stanowi przestępstwa przywłaszczenia. Nie wystarczające jest zatem samo rozporządzenie cudzym mieniem, konieczne jest, aby sprawca chciał je zatrzymać bez prawnego tytułu.

Wprawdzie W. G. potwierdził przekazanie przez J. S. prezesowi koła łowieckiego pieniędzy otrzymanych od H. za tusze z upolowanych dzików i skórę. Jednakże faktu takiego nie potwierdził żaden z przesłuchanych myśliwych holenderskich, a z ustalonego stanu faktycznego w sprawie wynika, iż W. G. i J. S. są bardzo dobrymi kolegami, a zatem do zeznań świadka W. G. należy podchodzić z dużą dozą ostrożności. Tym bardziej, że to po pierwszych zeznaniach świadka W. G., skarżący J. S. zmienił datę popełnienia czynu. Ponadto nieprawidłowości odnośnie rozpatrywanych kwestii nie zauważył zarówno Urząd Skarbowy dokonujący kontroli, ani organ zwierzchni koła (ten wytknął jedynie nieprawidłowości odnoszące się do kwestii uzupełniania protokołów i sprawozdań z przeprowadzonych polowań). W tym miejscu zauważyć należy, iż w Kole (...) w Niemczech, pomiędzy jego członkami, panuje od dłuższego czasu zaogniony konflikt (co zostało również zauważone przez organ zwierzchni K. i z tego względu wszczęto postępowanie kontrolne, w wyniku czego został zmieniony Zarząd Koła). Z jednej strony tego konfliktu niewątpliwie znajduje się

J. S., z drugiej były prezes K. A. T., a niniejsza sprawa, w ocenie Sądu jest częścią rozgrywek pomiędzy zwaśnionym stronami.

Sąd, rozpoznając zażalenie pełnomocnika J. S., stwierdził, że decyzja Prokuratury Rejonowej w D. o umorzeniu dochodzenia podjęta przez ten organ jest w pełni zasadna i odpowiada prawu, a zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie, w związku z czym utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie. W ocenie Sądu, w toku czynności podjętych przez organy prowadzące postępowanie przygotowawcze nie dopuszczono się żadnych błędów, konsekwencją, których mogłoby być uchylene zaskarżonego postanowienia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności, nie znajdując podstaw do uchylenia zaskarżonego postanowienia i całkowicie podzielając pogląd Prokuratury, Sąd uznał, że zażalenie skarżących nie zasługuje na uwzględnienie.